

QUINA CIUTAT ENS TROBAREM EL 93?

Els Jocs Olímpics, un projecte engrescador

Setembre de 1992. S'han acabat amb gran èxit els XXV Jocs Olímpics d'estiu organitzats per la ciutat de Barcelona. El ressò de l'espectacularitat de la jornada de clausura encara brilla a les retines de tothom, fins i tot, d'aquells qui se sentien, poc temps abans, més escèptics. Pels carrers de la ciutat s'escolen, pendent avall, un bon grapat d'adhesius i tríptics amb la cara del COBI, amb aquell rictus sorneguer que tant l'ha caracteritzat, el logotip tricolor i la Porxada com a edifici emblemàtic d'aquesta subseu vallesana. Les primeres pluges de tardor esborren definitivament les petjades dels migrants olímpics. El nou pavelló roman tancat. L'eco dels episodis més vibràtils de la competició esportiva s'ha esmorteït fins al silenci total. Granollers retorna, a poc a poc, al seu tarannà habitual. Ara comença una nova etapa.

Amb aquestes paraules, molt bé podria començar qualsevol editorial d'alguna de les migrades revistes locals que, ara per ara, encara té Granollers. D'uns anys ençà només es parla de l'any 92 com una fita a assolir mereixedora dels millors elogis engrescadors. Tothom ha pensat, alguna vegada, que potser sí, que tot canviaria i que no s'hauria d'esperar a la fi del segle per donar per encetada una nova centúria. Centúria, per altra banda, molt particular. Des de sempre, l'any 2000 ha representat un somni inabastable, ple d'insinuacions futuristes i de ficció científica. Tot: el progrés, el sorgiment d'una nova civilització, les innovacions tecnològiques més impensables, esdevindria realitat amb el tombant de segle. Per això el 92 ha adquirit aquesta força, i encara més quan s'han fet coincidir tota una sèrie d'esdeveniments potenciadors, a priori, d'una gran activitat: els Jocs i l'Olimpíada Cultural, el V Centenario del Descubrimiento, l'EXPO '92 de Sevilla, el TGV, el desplegament de l'Acta Única Europea, etc.

Emperò, molt poques vegades, ens hem parat a reflexionar quina ciutat ens trobarem tot just començar l'any 93, curiosament, vint-i-cinc anys després d'aquella revoltada primavera del seixanta-vuit. En el millor dels casos tot esdevindrà segons el programa previst, tal com s'ha pregonat al llarg d'aquests anys. És clar que moltes de les actuacions futures no depenen tant de les nostres voluntats individuals i, si voleu, municipals, com de les conjuntures internacionals. M'explico. Si l'economia, des d'un punt de vista general, funciona, la ciutat com un organisme actiu d'aquesta activitat se'n beneficia i, alhora, esdevé generadora de riquesa. Si, altrament, això no es dóna, la ciutat i els seus ciutadans se'n ressenten i acaben acusant les escomeses més negatives de la crisi. Tot i que, sempre, cal deixar una

Josep Homs i Corominas

Nascut a Granollers, 1954. Diplommat en Educació General Bàsica (1982), llicenciat en Geografia (1984) i doctorat pel Departament de Geografia Humana de la Universitat de Barcelona. Estudiós dels fenòmens demogràfics i els canvis soferts en l'estructura urbana de la ciutat de Granollers. Actualment, treballa a l'Institut Politècnic-Escola Municipal del Treball d'aquesta ciutat.